

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἄριθμ. φύλλου 695²

Κυριακὴ ΣΤ' τοῦ Λουκᾶ
25 Ὀκτωβρίου 2015 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν

«Κατέπλευσεν (ὁ Ἰησοῦς) εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν» (Λουκ. 8,26)

Πῆγε, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, πῆγε ὁ Χριστὸς **στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν** (Λουκ. 8,26).

Ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ **χώρα**; Βρισκόταν στὰ σύνορα τοῦ Ἰσραὴλ, κοντὰ στοὺς εἰδωλολάτρες, στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς Γεννησαρέτ.

Τί ἦταν **οἱ Γαδαρῆνοί**; Ἰουδαῖοι ἦταν. Ἄλλ' ἐνῶ πίστευαν στὸ Θεό, δὲν προσπαθοῦσαν νὰ ἐκτελέσουν τίς ἐντολές του. Εἶχαν μὲν θρησκεία, ἀλλὰ τυπικὴ θρησκεία.

Ἡ θρησκεία ἔλεγε, ὅτι ὁ Ἑβραῖος δὲν πρέπει νὰ τρῶ χυρῖνὸ κρέας. Οἱ Γαδαρῆνοί ὅμως εἶχαν κοπάδια ἀπὸ χοίρους. Ἔκαναν ἐμπόριο, **ἐμπόριο παράνομο**, ἀπαγορευμένο ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο. Κοίταζαν μόνο τὰ ἐλεεινά τους συμφέροντα καὶ τίποτε παραπάνω.

Στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν δὲν βασιλεύε ὁ Θεός· **βασιλεύε ὁ σατανᾶς**. Καὶ ἀπόδειξις ἦταν οἱ δαιμονιζόμενοι. Ἡ χώρα τους εἶχε πολλοὺς δαιμονιζομένους.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους αὐτοὺς ἦταν θηρίο ἀνήμερο. Ἔσκιζε τὰ ροῦχα του, ἔσπαζε τὰ δεσμά ποὺ τὸν ἔδεσαν, ἔτρεχε στὰ βουνά, ἔμπαινε σὲ σπηλιές, ἔμενε μέσ' στὰ μνήματα συντροφιά μὲ τὰ κόκκαλα τῶν πεθαμένων, πετοῦσε πέτρες. Δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ 'κεῖ. Ἦταν **ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς περιοχῆς**.

Κι ὁμως ὁ ἄγιος αὐτὸς ἄνθρωπος ξαφνικὰ ἄλλαξε. Ἔτσι μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Πῶς ἔγινε αὐτό; **Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἄλλαξε ἦταν ὁ Χριστός**. Ὁ Χριστὸς ξερρίζωσε ἀπὸ τὴν καρδιά του τὸ δαιμόνιο, καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄγιος ἡμέρεψε κ' ἔγινε ὁ πιὸ ἡσυχος ἄνθρωπος.

Ὁ Χριστὸς ἔτσι εὐεργέτησε αὐτόν, εὐεργέτησε τὴν οἰκογένειά του, εὐεργέτησε καὶ τὸ χωριό του. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Ἔπρεπε νὰ βγῆ ὅλο τὸ χωριὸ καὶ νὰ πῆ

στὸ Χριστό, Σ' εὐχαριστοῦμε. Ἄλλ' αὐτοὶ ἔκαναν τὸ ἀντίθετο. Βγῆκαν ὅλοι ἔξω καὶ εἶπαν στὸ Χριστό, **Φύγε νὰ μὴ σὲ βλέπουμε**.

Καὶ ὁ Χριστὸς ἔφυγε.

Αὐτοὶ ἦταν οἱ Γαδαρῆνοί, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλάει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Φιλάργυροι, πλεονέκτες, ἀτομισταί, ἀχάριστοι, ἐλεεινοὶ καὶ τρισάθλιοι, **δαιμονισμένοι ἄνθρωποι**.

***

Σήμερα, θὰ ρωτήσῃ κάποιος, ὑπάρχουν δαιμονιζόμενοι; ὑπάρχουν Γαδαρῆνοί; Μακάρι, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴν ὑπῆρχαν δαιμόνια καὶ δαιμονισμένοι. Καὶ ὅμως **ὑπάρχουν**. Ἄν κάποιος ἀμφιβάλλῃ, νὰ τὸν στείλουμε **στὴν Κεφαλονιά**. Ἐκεῖ μαζεῦουν ὅλους τοὺς δαιμονισμένους. Δὲν εἶνε τρελλοί. Ὑπάρχει διαφορά· ἄλλος εἶνε ὁ τρελλός, ἄλλος ὁ δαιμονισμένος, καὶ ἄλλος ὁ νευροπαθής. Αὐτοὺς τοὺς δαιμονισμένους τοὺς δένουν μὲ ἀλυσίδες, καὶ τίς σπᾶνε σὰν κλωστές. Τὴν ὥρα ποὺ βγαίνουν τὰ ἅγια λείψανα οὐρλιάζουν σὰν τοὺς λύκους. Ὅταν πλησιάσῃ ὁ σιδερένιος σταυρὸς τοῦ ἁγίου Γερασίμου, οἱ δαιμονισμένοι φωνάζουν· Μᾶς ἔκαψες!... Τὸ δαιμόνιο σπαράζει καὶ ἀφρίζει. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους θεραπεύονται ἐκεῖ.

Ὑπάρχουν λοιπὸν δαιμονισμένοι. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δαιμονιζόμενο τοῦ εὐαγγελίου, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους τῆς Κεφαλονιάς, **ὑπάρχουν κι ἄλλοι δαιμονισμένοι**, πραγματικὰ δαιμονισμένοι. Κι αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι. Γιὰ νὰ δῆς αὐτοὺς τοὺς δαιμονιζομένους, διάβασε τὸ βιβλίον ἐνὸς Ῥώσου λογοτέχνη, τοῦ Ντοστογιέφσκου, ποὺ ἐπιγράφεται **«Οἱ δαιμονισμένοι»**.

● Προσέξτε καὶ κρίνετε. Ὁ δαιμονιζόμενος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν πήγαινε τὴ νύχτα στὸ σπίτι του. Μὰ μήπως καὶ σήμερα δὲν ὑπάρ-

χουν πολλοὶ ποὺ **δὲν πηγαίνουν στὰ σπίτι τους** τὴ νύχτα;

Κάποτε ἀναγκάστηκα νὰ περάσω ἀργὰ τὴ νύχτα μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ ἕνα χωριό. Καὶ βλέπω ξαφνικὰ τέσσερις ἀνθρώπους νὰ μεταφέρουν ἕναν. Νόμισα πὼς εἶνε **πεθαμένος**. Κατεβαίνω, καὶ βλέπω μιὰ νεαρὴ γυναῖκα εἰκοσιπέντε ἐτῶν νὰ κλαίη.

–Πεθαμένος εἶνε; ρώτησα.

–“Ἄχ, μοῦ λέει, δὲν εἶνε πεθαμένος· **μεθυσμένος** εἶνε. Δὲν ἔρχεται στὸ σπίτι. Πάει στὴν ταβέρνα καὶ μετὰ τὰ μεσάνυχτα γυρίζει ἔτσι, σὲ ἐλεεινὴ κατάσταση.

Νὰ ὁ δαιμονιζόμενος. “Ἐνας λοιπὸν ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς μέθης. Θέλετε νὰ δῆτε κι ἄλλον;

- Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον; Κιτρίνισε, γιατί εἶδε στὴν ἐφημερίδα, ὅτι τὸ παιδί τοῦ ἄλλου ἦρθε πρῶτο στὸ πανεπιστήμιο. Τὴ βλέπεις τὴν ἄλλη; Δὲν μιλάει, πάει νὰ πεθάνη, γιατί ἡ γειτόνισσα παντρεύτηκε καὶ πῆρε καλὸ γαμπρό. “Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δαιμόνια εἶνε **τὸ δαιμόνιο τοῦ φθόνου, τῆς ζήλειας**.

- Βλέπεις τὸν ἄλλο, ποὺ βρίσκεται συνεχῶς στὰ δικαστήρια καὶ παλαμίζει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ παίρνει ψεύτικο ὄρκο; Αὐτὸς ἔχει **τὸ δαιμόνιο τῆς ἐκδικήσεως, τὸ δαιμόνιο τοῦ δικαστηρίου**.

- Βλέπεις τὸν ἄλλο, ποὺ κρατᾷ τὰ λεφτὰ καὶ τὴ νύχτα σηκώνεται καὶ μετράει τίς λίρες; Περνᾶνε χῆρες κι ὀρφανὰ, καὶ δὲν δίνει τίποτε· οὔτε νερὸ στὸν ἀγγελό του. Αὐτὸς ἔχει **τὸ δαιμόνιο τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας**.

- Βλέπεις τὸν ἄλλο, ποὺ ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ βγάζει φίδια καὶ σκορπιούς; Εἶνε **αὐτὸς ποὺ βλαστημᾷ** Παναγιά, Χριστό, κατῆλια, πολυέλεους, τὰ πάντα.

Νὰ λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν δαιμονιζόμενοι. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ δαιμονιζόμενοι τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας**.

Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε, ὅτι ζοῦμε σὲ πολὺ ἄσχημα χρόνια. Δὲν βασιλεύει σήμερα ὁ Χριστὸς καὶ τὸ ἅγιό του Εὐαγγέλιο· σήμερα βασιλεύει ὁ σατανᾶς. Σήμερα **ἡ κοινωνία μας σατανοκρατεῖται** ἀπ’ ἄκρου εἰς ἄκρον. Σατανᾶς μέσ’ στὰ σχολεῖα, σατανᾶς στὴν οἰκογένεια, σατανᾶς στὰ δικαστήρια, σατανᾶς στοὺς δρόμους, σατανᾶς στὰ θέατρα, σατανᾶς παντοῦ. Κυριαρχεῖ στὸν κόσμο. Αὐτὸς εἶνε ὁ κοσμοκράτωρ, ποὺ πέφτουν καὶ τὸν προσκυνοῦν ὅλοι. Μέσ’ στοὺς ἑκατὸ χριστιανοὺς ζήτημα ἂν ὑπάρχη ἕνας ποὺ νὰ ἐκτελῆ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σήμερα οἱ ἀνθρωποὶ εἶνε σὰν τοὺς Γαδαρηνοὺς καὶ χειρότεροι. “Ὅπως ἔ-

διωξαν ἐκεῖνοι τὸ Χριστό, ἔτσι **τὸν διώχνουμε κ’ ἐμεῖς, καὶ καλοῦμε τὸ σατανᾶ**.

“Ὅπου πορνεία καὶ μοιχεία, ἐκεῖ σατανᾶς. “Ὅπου πλεονεξία καὶ φιλαργυρία, ἐκεῖ σατανᾶς. “Ὅπου φθόνος καὶ ζήλεια, ἐκεῖ σατανᾶς. “Ὅπου διαζύγια καὶ ἀποφυγὴ τεκνογονίας, ἐκεῖ σατανᾶς. “Ὅπου βλαστήμια, ἐκεῖ σατανᾶς. “Ὅπου ψευδορκία, ἐκεῖ σατανᾶς. “Ὅπου ἀθεΐα, ἐκεῖ σατανᾶς. “Ὅπου ἀχαριστία, ἐκεῖ σατανᾶς. Κι ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν τώρα στὸν κόσμο. Συνεπῶς **τὸ βασίλειο τοῦ ἄδου κυριαρχεῖ**.

* * *

–Σατανᾶς παντοῦ! Μὰ ὅπως τὰ λές, θὰ πῆ κάποιος, **τὰ πράγματα εἶνε ἀπελπιστικά...**

“Ὅχι. Δὲν ἀπελπίζομαστε. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ σβῆσῃ τὴ λέξι ἀπελπισία καὶ νὰ γράψῃ ἐλπίδα. Διότι ποιὸς εἶνε δυνατὸς ν’ ἀλλάξῃ τὴν ἀνθρωπότητα; “Ὅπως τὸ δαιμονιζόμενο δὲν τὸν ἄλλαξε παρὰ μόνο ὁ Χριστὸς, ἔτσι καὶ τὸν κόσμο **μόνο ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τὸν ἀλλάξῃ**.

Σ’ ἕνα χωριουδάκι στὰ σύνορα ἦταν δεκατρεῖς **ἀλκοολικοί**. Πῆγε ὁ νομιάτρος, τοὺς ἔκανε μιὰ θαυμάσια ὁμιλία· δὲν τὸν ἄκουσαν. Πῆγε ἡ ἀστυνομία· δὲν τὴν ἄκουσαν. Πῆγε ὁ νομάρχης· δὲν τὸν ἄκουσαν. Σήμερα ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς μόνο τρεῖς ἀλκοολικοὶ ὑπάρχουν. Πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα; “Ἐστειλα ἕνα παπᾶ (ὑπάρχουν δύο κατηγορίες παπάδων· παπαῖδες Ἰουδαῖοι, καὶ παπαῖδες ποὺ ἀγαποῦν τὸ Χριστό). “Ἐστειλα ἐκεῖ ἕνα παπαδάκι ἀγράμματο. Πῆγε στὰ σπῖτια τῶν ἀλκοολικῶν. Καὶ ἔκλαψε μαζί τους. Κι ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς οἱ δέκα ἔσπασαν τὰ ποτήρια· **δὲν πίνουν πλέον**.

“Ὅπου δηλαδὴ ὑπάρχει **φροντίδα καὶ ἐργασία πνευματικὴ**, ὅπου ὑπάρχει **κήρυγμα καὶ κατηχητικό**, ἐκεῖ διορθώνεται ὁ κόσμος.

Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ ἔχει ἡ **Ἐκκλησία μας**. Ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζεται λιμάνι, σπῖτι τοῦ Θεοῦ, φυγαδευτήριον δαιμόνων. Naί, δὲν εἶνε ψέμα· ὅποιος μπῆ στὴν ἐκκλησία μὲ δάκρυα, μὲ πόνο, μὲ πίστι, ἐκεῖνος βλέπει τὸ θαῦμα. Μαῦρος μπαίνει, λευκὸς σὰν τὸ χιόνι βγαίνει. Ἄμαρτωλὸς μπαίνει, ἅγιος βγαίνει. Ληστής μπαίνει, καὶ γίνεται μάρτυρας τῆς πίστεως. Αὐτὰ τὰ **θαύματα κάνει** ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία.

Καὶ τὸ συμπέρασμα, ἀγαπητοί μου, ποιὸ εἶνε; “Ὅτι ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ σωθοῦμε, εἶνε **νὰ πιστέψουμε εἰλικρινῶς στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**, τὸν ὁποῖο λατρεύουν τὰ σύμπαντα, οἱ ἄγγελοι καὶ πάντες οἱ ἅγιοι. Ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**